

[Indenrigsministeren.]

dette Omraade, uanset om det maatte være fornødent.

Jeg har aldeles ikke i 1927 gennemført en Lovgivning, som bevirkede, at naar Fattighjælp en Gang var ydet, udelukkedes den vedkommende fra at faa Arbejdsløshedsunderstøttelser. Det ærede Medlem ved særdeles vel, at Udtrykket fast Fattighjælp i Loven er afløst af Bestemmelsen om, at hvis den vedkommende gentagende i Løbet af de sidste tre Maaneder, før han begærer Arbejdsløshedsunderstøttelse, har faaet Fattighjælp, saa kan Understøttelsen indtil videre ikke ydes ham. Jeg siger, at her har vi en fast Regel, som det ærede Medlem nu ønsker afløst af den samme usikre Betegnelse, som den hidtidige Lovgivning har indeholdt, en Betegnelse, som tillod Fortolkning i vidt Omfang, og hvis Indførelse i Lovgivningen i sin Tid skyldes Socialdemokratiets Indsats.

I denne Forbindelse siger saa det ærede Medlem, at han undrer sig i højeste Grad over Venstres og Regeringens Stilling til denne Sag, thi nu staar vi jo lige for at skulle udbetale meget store Beløb i Anledning af den Virksomhed, som Spillemandene har drevet her i Landet i svunden Tid. Nu misforstaar jeg jo ikke det ærede Medlems Udtalelse, jeg forstaar nok, at han bruger „Spillemand“ i en anden Betydning end den, dette Ord i Almindelighed har i dansk Sprog. I denne Forbindelse nævnte det ærede Medlem et Beløb paa, jeg ved ikke hvor mange Millioner. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem har dette Beløb — fra Pressegisninger formodentlig, men paa Grundlag af dem kan vi jo ikke diskutere her i dette høje Ting —, men jeg ønsker at sige til det ærede Medlem, at der er af Hensyn til dem, som det ærede Medlem betegner som Spillemand, ikke vist Villighed til fra Statens Side at bringe Ofre paa en eneste Øre. Af Hensyn til Spillemandene er Staten ikke gaaet ind i Forpligtelser. Staten er gaaet ind i Forpligtelser udelukkende af Hensyn til Nødvendigheden af fortsat at holde en Række Virksomheder af indgribende Betydning i Gang her i vort Land, og jeg tror, at den Klasse i Samfundet, for hvem dette har haft den største Betydning, netop har været hele den Arbejderbefolkning, hvis Interesser det ærede Medlem i øvrigt erklærer sig indstillet paa at varetage.

Det ærede Medlem siger, at det er ikke Direktøren personlig, man vender sig imod. Det tvivler jeg aldeles ikke om. Naar man ønsker at begrænse hans Ind-

fyldelse, er det af principielle Grunde — det forstaar jeg særdeles vel. Men naar det ærede Medlem siger, at Fundamentet, det vil sige Afgørelsen paa et betydningsfuldt Omraade, maa være Kasserne forbeholdt, at det hele maa hvile paa Kasserens Selvstyre, ja, saa siger jeg, at dette vilde jeg finde rimeligt, hvis ikke Forholdet var det, at Kassestyret er et politisk Styre, og saa længe det er Tilfældet, er et objektivt Tilsyn gennem Statens Institution og en denne tillagt afgørende Indfyldelse paa mange Omraader ganske nødvendigt, thi der maa være lige Ret uden Hensyn til politisk Opfattelse til de Goder, som gennem Arbejdsløshedslovgivningen er skabt for de ulykkelige, der kommer ud i Arbejdsløshed, og til at nyde godt af de Ofre, som det offentlige økonomisk bringer til Opretholdelse af Kasserne og til Forøgelse af deres Evne til at opfylde deres forsikringsmæssige Forpligtelser.

Jeg tror slet ikke, at Stedet her er til at komme ind paa en længere Diskussion om Prisforhold her i Landet, om Aarsagerne til, at Industriproduktionen prismæssigt i Sammenligning med 1914 ligger væsentligt højere end Landbrugsproduktionen. Grunden dertil er jo, at medens Landbrugsproduktionen maa tage Verdensmarkedets Prisniveau, holdes Prisniveauet i øvrigt her i Landet oppe ved kunstige Foranstaltninger. Ja, det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men dette er jo Tilfældet. Saa længe man paa mange industrielle Omraader driver en Produktionspolitik som den, man driver, saa længe man fra Arbejdernes og Fagforbundenes Side driver en Arbejdspolitik og Lønpolitik som den, man driver, holdes dette Pristal oppe i et Niveau, som finder sit Udtryk i dette, at Industrivarernes Pris ligger væsentligt højere end den Pris, der vil kunne opnåas paa Verdensmarkedet.

Naar saa det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen siger, at det er ikke Arbejdernes Lønninger, der er Aarsag til det hele, saa siger jeg: Nej, det er det ikke, men det nytter jo ikke, at jeg gentager, hvad jeg her fra denne Plads har sagt Gang paa Gang, at noget saadant har jeg aldrig beskyldt Arbejderne for. Jeg har aldrig skyldt Fagforbundspolitikken paa Lønomaadet for at være den eneste Aarsag til vore økonomiske og erhvervsmæssige Vanskeligheder. . . . Jeg vilde gerne have, at det ærede Medlem skulde høre dette endnu en Gang, for det kunde dog være, at det saa tidt kunde raabes ind i hans Øren, at han vilde forstaa, at Paastanden om det modsatte er uden Mening; maaske kunde vi da naa til at blive fri for denne Paastand. Aar-